

Media: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Page: 1,17

Published at: 23-10-2025

Author:

Surface: 749.06 cm² **Circulation:** 14860

Subjects:

■ **Η σχέση του με την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη μέσα από τη μουσική του και τις εξομολογήσεις του. Σελ. 17**

Γεννήθηκε στη Σαλονίκη, αγάπησε πολύ (και) την Αθήνα

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Στο περίφημο ντοκιμαντέρ του Λάκη Παπαστάθη («Χαίρω πολύ, Σαββόπουλος», διαθέσιμο στο Ertflix), ο 30χρονος, τότε, Διονύσιος Σαββόπουλος εμφανίζεται με μια κιθάρα στα χέρια να τραγουδάει στους μισοάδειους δρόμους μιας αγουροϋπνημένης Αθήνας το «Η Δημοσθένους λέξις» («Σαν βγω απ' αυτή τη φυλακή...»). Τα Χαυτεία του 1975, ασπρόμαυρα σαν καρέ από προπολεμικά επίκαιρα, χρωματίζονται από τη θεατρική άνεση του τραγουδοποιού και το νεανικό θράσος του.

Ο θεατής θα μπερδευτεί. Τελικά να λογίζουμε τον Σαββόπουλο ως Αθηναίο ή ως Θεσσαλονικιο; Σήμερα, στον απόηχο της εκδήμιάς του, λιγοστοί Έλληνες αγνοούν την πραγματική καταγωγή του. Το φρόντισε επιμελώς και ο ίδιος τα τελευταία χρόνια επιστρέφοντας μέσα από διαφορετικές διαδρομές στη γενέθλια πόλη. «Γεννήθηκα στη Σαλονίκη» δεν λεγόταν μόνο το σπουδαίο τραγούδι του από τη «Ρεζέρβα» του 1979, αλλά και η τελευταία συναυλία του στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών το 2022, όπου σε ακόμη μία θυμόσοφη, τρυφερή, εξομολογητική παράτα του ομολόγησε ότι «δεν μπόρεσα να γίνω αττικός, είμαι βόρειος Βαλκάνιος».

Ο Διονύσιος Σαββόπουλος γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, αλλά ενηλικιάθηκε καλλιτεχνικά και ψυχικά στην Αθήνα. Εγκατέλειψε απροειδοποίητα την πατρική εστία σε ηλικία 18 ετών, λίγες ημέρες μετά τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη, όπως είχε αφηγηθεί στην «Καθημερινή» το 2002. «Μάιος του '63, μετά τη δολοφονία του Λαμπράκη, στη Θεσσαλονίκη υπήρχε κάτι στην ατμόσφαιρα που δεν μπορώ να περιγράψω. Ένα βράδυ στο λεω-

Με ωτιστόπιο το 1963 άρχισε ο δύσκολος, αλλά συναρπαστικός «μήνας του μέλιτος» με την πρωτεύουσα που έμελλε να διαρκέσει δεκαετίες.

φορείο λιποθύμισα άνευ λόγου. Οι συνήθειες, συνεχείς τσακωμοί με τον πατέρα. "Τι ώρα είναι αυτή που γυρνάς; Τι είναι αυτοί οι αριστεροί; Άσε τις μουσικές και κοίτα το πανεπιστήμιό σου". Ξαφνικά, τα παράπονα όλα, έκα-

Αθήνα. Για να φτιάξω τη ζωή μου, είπα, πρέπει να τη χαλάσω».

Και τη χάλασε για λίγο. Κάπως έτσι, όμως, άρχισε ο δύσκολος, αλλά συναρπαστικός «μήνας του μέλιτος» με την πρωτεύουσα που έμελλε να διαρκέσει δεκαετίες. Απένταρος και άστεγος κοιμήθηκε σε παγκάκια και σε πλατείες, στο Σύνταγμα ή στο Κολωνάκι. Οι πρώτοι του φίλοι, από τον Μάνο Λοΐζο μέχρι τον Γιάννη Μαρκόπουλο, δεν του πρόσφεραν μόνο μια κάμαρα κι ένα πιάτο φαγητό (τα γράφει όλα σε μια θεσπέσια αφήγηση στο αυτοβιογραφικό του «Πατι τα χρόνια τρέχουν κύμα», εκδ. Πατάκης), αλλά κι ένα ταχύρυθμο «πρόγραμμα» κοινω-

νικής και ψυχικής εξοικείωσης με τη «μεγάλη πόλη».

Πλάκα, Κολωνάκι

Ο νεαρός Σαββόπουλος όργωνε με τα πόδια Πλάκα, Σύνταγμα, Κολωνάκι, Νεάπολη, Κυψέλη για να γυρέψει δουλειά, για να συναντήσει τους νέους φίλους του στα καφενεία όπου συχάζαν, για να κάνει πρόβα, για να τραγουδήσει τα πρώτα τραγούδια του. Και με τα χρήματα από το πρώτο 45άρι του νοικιάζει εν έτει 1965 την πρώτη γκαρσονιέρα του στην οδό Αλωπεκής, στο Κολωνάκι. Εκεί θα στήσει την αθηναϊκή βάση του, εκεί θα φτιάξει το γραφείο του, εκεί θα τρώει τα μεσημέρια για

«Δεν μπόρεσα να γίνω αττικός, είμαι βόρειος Βαλκάνιος», εξομολογήθηκε από σκηνής στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών το 2022.

πολλά χρόνια, ακόμη κι όταν θα μεταγκατασταθεί οικογενειακώς στο Ψυχικό.

Ο κύκλος της άτυπης πατρικότητας θα αρχίσει να κλείνει όσο ο ίδιος θα συμφιλιώνεται με το πέρασμα του χρόνου. Το 2017 το Τμήμα Φιλολογίας του Αριστοτε-

Ο Διονύσιος Σαββόπουλος το 1975 στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας για τις ανάγκες του τηλεοπτικού ντοκιμαντέρ «Χαίρω πολύ, Σαββόπουλος» σε σκηνοθεσία Λάκη Παπαστάθη. Ο τραγουδοποιός μετρούσε ήδη 12 χρόνια στην πρωτεύουσα.

λείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τον ανακάλυψε επίτιμο διδάκτορα. Στην κατάμεστη αίθουσα τελετών ένας εμφανώς συγκινημένος Σαββόπουλος επιχειρεί να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. Κι όπως πάντα θα επιστρατεύσει μια ιστορία. «Το 1984 ήρθε στη Θεσσαλονίκη η ΡΑΙ για ένα αφιέρωμα στους αντιπάλους, 40 χρόνια μετά το ξέσπασμα του Εμφυλίου. Μου ζήτησαν το τραγούδι μου "Γεννήθηκα στη Σαλονίκη" και μια μικρή συνέντευξη. Μιλούσα στην κάμερα βαδίζοντας σε εκείνον τον δρομάκο όπου γεννήθηκα και μεγάλωσα, στην οδό Ζάννα. Ο δρομάκος ήταν πα ασφαλτοστρωμένος. Παλιά δεν ήταν παρά ένας χωματόδρομος όλο πέτρες. Μετά βίαια αναγνώρισα πού θα ήταν κάποτε το πατρικό μου σπίτι, αφού όλα είχαν γίνει πα πολυκατοικίες. Ανηφορίζαμε αργά και διστακτικά διότι πλάι μου ερχόταν η κάμερα, κι όπως ήμουν συγκεντρωμένος σε αυτά που έλεγα, το πόδι μου ξαφνικά έκανε σαν εδώ να υπήρχε λακκούβα κι εκεί κοτρόνα. Υπήρχαν αυτά τα πράγματα. Αλλά κάτω από την άσφαλτο! Και το πόδι θυμόταν, γιατί είχε διατρέξει το κακοτράχαλο δρομάκι άπειρες φορές ως παιδί. Η παραιοθήκη κράτησε λίγα δευτερόλεπτα, ήταν όμως αυτό αρκετό για να γεμίσει καρά και αισιοδοξία. Διότι για άλλη μια φορά η Θεσσαλονίκη μου, όχι, δεν ήταν η χαμένη Ατλαντίδα, αλλά ένας τόπος παλλόμενος που θαρρείς με παρακολουθεί, αποκαθιστώντας μέσα μου τη χαμένη ενότητα του βίου και το σκορποχώρι της ψυχής μου. Παρ' όλη την εξέλιξη, τον οικοδομικό οργανισμό, τις μέδρες που ήλθαν και παρήλθαν, η Θεσσαλονίκη ως πνευματικότητα είναι πάντα η γενέθλια γη των ονείρων μου. Ένας τόπος ακύμαντου φωτός που θα πυροδοτεί πάντα τη λαχτάρα μου για μιαν απόλυτη αρμονία».